

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **D. J.**, zastoupený JUDr. Robertem Lososem, advokátem se sídlem nám. Republiky 3, Plzeň, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 5. 2012, č. j. 17 A 101/2011 – 46,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 2.904 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Roberta Lososa, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 21. 5. 2012, č. j. 17 A 101/2011 - 46, zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále jen „stěžovatel“) ze dne 1. 11. 2011, č. j. DSH/11508/11, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „magistrát“) ze dne 13. 7. 2011, č. j. MMP/035006/11, jímž byl účastník řízení uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil porušením ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že správní orgány nesprávně hodnotily důkazy, když dospěly k závěru, že bylo prokázáno, že účastník řízení vjel do prostoru křižovatky v době, kdy na světelném signalizačním zařízení (dále jen „SSZ“) svítil signál s červeným světlem „Stůj!“. Krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86, z něhož vyplývá, že ani za situace, kdy proti sobě stojí výpověď obviněného a výpovědi zasahujících policistů, není možné bez dalšího jako nevěrohodnou vyhodnotit výpověď obviněného s tím, že je v jeho zájmu tvrdit skutečnosti, které jej z přestupku vyviní. Je nezbytné trvat na tom, že obviněného lze shledat vinným

ze spáchání přestupku jen tehdy, lze-li po vyhodnocení provedených důkazů dospět k dostatečně jednoznačnému závěru, že se obviněný vytýkaného jednání dopustil. V dané věci však takový závěr učinit nelze. Navíc proti sobě nestojí pouze výpověď účastníka řízení (obviněného) a výpovědi policistů, ale výpověď účastníka řízení je podpořena svědkyní M. M. Tuto skutečnost ostatně výslovně potvrdil i stěžovatel v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Již svědecká výpověď, při neexistenci jiného důkazu dokumentujícího skutkový děj v rozhodné době na místě samém, zásadním způsobem prolamuje možnost učinit závěr, že provedené důkazy po jejich vyhodnocení tvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru, než že účastník řízení přestupek spáchal. I za této situace by sice bylo možné přiklonit se ke skutkové verzi reality vyplývající ze svědeckých výpovědí policistů, ale pouze tehdy, pokud by nejen všechny ostatní, pro posouzení věci rozhodné, důkazy svědčily pro závěr, že se účastník řízení dopustil vytýkaného jednání, nýbrž současně za podmínky, kdy by bylo možné na základě relevantních skutečností považovat výpověď svědkyně M. M. za nevěrohodnou. Taková situace však nenastala. Stěžovatel vyhodnotil svědeckou výpověď M. M. jako nevěrohodnou z důvodu, že „neměla důvod zaměřit svou pozornost na světelné signalizační zařízení a silniční provoz (když byla spolujezdec)“. Nesprávnost takového hodnocení lze vyvrátit pouhým upozorněním na to, že spolujezdec, není-li například prokázáno, že sedí v osobním automobilu na místě, ze kterého není na světelnou signalizaci výhled, může sledovat jak SSZ, tak silniční provoz. Nelze tudíž vyloučit, že svoji pozornost na SSZ a silniční provoz zaměřil. Stěžovatelovo hodnocení by ve svém důsledku vedlo k tomu, že svědectví spolujezdce by nikdy nebylo způsobilé osvědčit skutkový stav věci, a to i za situace, pokud by spolujezdec skutkový děj skutečně vnímal. S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti je podle krajského soudu závěr stěžovatele o nevěrohodnosti výpovědi svědkyně M. M. z důvodu, že nesledovala silniční provoz, v rozporu s obsahem její výpovědi ve vztahu k výpovědím účastníka řízení i policistů. Výpověď svědkyně o situaci v silničním provozu je navíc, na rozdíl od svědka D. T., dokonce přesnější. Krajský soud také poukázal na to, že na rozdíl od svědkyně, u které nebylo zpochybněno, že z pozice spolujezdkyně mohla SSZ vnímat, nemá stěžovatelův závěr, že „vykonaným šetřením na místě, o němž byl pořízen úřední záznam a snímky“ bylo prokázáno, že „policisté mohli vnímat barvy na světelném signalizačním zařízení zcela zřetelně“, oporu ve správních spisech. Pomine-li krajský soud, že ze správních spisů nevyplývá, že by účastník řízení byl o šetření na místě vyrozuměn, když tato vada nebyla v žalobě namítána, nelze z úředního záznamu ani z fotografií seznat, z jakého konkrétního místa byly pořízeny. Není také zřejmé, zda SSZ bylo vidět z pozice obou policistů. I kdyby policisté mohli ze své pozice vidět SSZ, dostaly by se jejich výpovědi pouze na roveň výpovědi účastníka řízení a svědkyně M. M., neboť i oni se nacházeli v pozici, ze které SSZ vnímat mohli. Ani správně provedeným ohledáním na místě samém by tak nebyl odstraněn existující rozpor. Krajský soud neshledal správným ani negativní hodnocení svědecké výpovědi M. M. magistrátem, který dospěl k závěru, že s ohledem na její vztah k účastníkovi řízení, o němž svědkyně uvedla, že je „špatný a poté se opravila, že jsou známí“, je její výpověď nevěrohodná, neboť „mohla mít osobní zájem na výsledku řízení“. Opět se jedná o nesprávné paušální negativní hodnocení svědecké výpovědi, protože by ve svém důsledku opět vedlo k tomu, že by vždy bylo vyloučeno, aby svědectví spolujezdce osvědčilo skutkový stav. Jak vyplývá již z oznámení o přestupku, od samého počátku existovaly dvě skutkové verze. Vzhledem k tomu, že není jiný důkaz dokládající skutkový děj v rozhodnou dobu, ani žádná objektivní skutečnost zpochybňující svědecké výpovědi i výpověď účastníka řízení, krajský soud konstatoval, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze skutkových verzí případu. Proto v souladu se zásadou „v pochybnostech ve prospěch obviněného“ nebyly správní orgány oprávněny shledat účastníka řízení vinným ze spáchání přestupku.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Krajský soud podle jeho názoru nijak nezpochybnil věrohodnost

pokračování

svědeckých výpovědí policistů. Proti tvrzení policistů stálo tvrzení účastníka řízení, jakož i svědkyně M. M.. Magistrát hodnotil svědecké výpovědi policistů jako věrohodné, zatímco svědeckou výpověď M. M. hodnotil jako nevěrohodnou pro určitý vztah k účastníkovi řízení. Přiklonil se tedy ke skutkové verzi policistů a odmítl skutkovou verzi účastníka řízení a svědkyně pro účelovost ve snaze zprostit účastníka řízení odpovědnosti za přestupek a rovněž tak kvůli nesouladu s výpověďmi policistů. Stěžovatel se s těmito závěry ztotožnil a přitom reagoval na námítky účastníka řízení uplatněné v odvolání. Svědkyně nebyla hodnocena jako nevěrohodná pouze proto, že „neměla důvod zaměřit svou pozornost na světelné signalizační zařízení“. Takový argument jako jediný by zajisté neobstál. Její výpověď byla hodnocena jako nevěrohodná z důvodu rozporu s výpověďmi policistů. Podle konstantní judikatury správních soudů se přitom rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolacího správního orgánu považují za jeden celek, a není tedy vadou rozhodnutí stěžovatele, že opětovně nezopakoval všechny důvody, pro které magistrát nepovažoval výpovědi účastníka řízení a svědkyně za věrohodné. Krajský soud tak dospěl k nesprávnému závěru, když extenzivně vyložil ust. § 3 správního řádu i zásadu *in dubio pro reo*. Pro aplikaci této zásady je místo pouze v případě, kdy ve věci vzniknou důvodné pochybnosti. Tak tomu ale v daném případě nebylo. Stejně tak jako stěžovatel nehodnotí a priori svědeckou výpověď policisty jako věrohodnou či jako „naddůkaz“, nehodnotí ani a priori výpověď osoby jedoucí ve vozidle s obviněným za nevěrohodnou. Tato nevěrohodnost v daném případě byla založena nejen vztahem k účastníkovi řízení, ale především pro rozpor s výpověďmi policistů, které byly hodnoceny jako věrohodné a jejich věrohodnost nebyla nikdy zpochybněna. V této souvislosti je třeba poznamenat, že policisté byli při službě zaměřeni na dodržování světelné signalizace na předmětné křižovatce, a je tedy téměř vyloučené, že by stáli tak, aby oba neměli výhled na SSZ. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval obdobnou situací (co do hodnocení svědeckých výpovědí) a dospěl k závěru, že není na újmu zjištěnému skutkovému stavu, pokud proti svědeckým výpovědím policistů stojí svědecké výpovědi osádky vozidla, pokud není důvod pochybovat o věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů. Tak tomu bylo i v daném případě. Krajský soud proto pochybil, když nesprávně interpretoval zákonné normy, konkrétně ust. § 3 správního řádu a zásadu *in dubio pro reo*. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení se ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek za věcně správný. Závěr krajského soudu, že stěžovatelovo hodnocení svědecké výpovědi M. M. je nesprávné, odpovídá žalobnímu důvodu tak, jak byl uplatněn v žalobě. V této souvislosti krajský soud správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 - 86, který skutkově i právně přílehavě dopadá na posuzovanou věc. Účastník řízení odkázal i na rozsudek ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 67, kde Nejvyšší správní soud posuzoval otázku věrohodnosti policistů a strážníků. Dalším důvodem zrušení napadeného správního rozhodnutí bylo zjištění krajského soudu o nepřezkoumatelnosti „*vykonaného šetření správního orgánu I. stupně na místě, o němž byl pořízen úřední záznam a snímky*“. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že „je tedy téměř vyloučené, že by policisté stáli na určité pozici tak, aby oba neměli výhled na světelné signalizační zařízení“, nemá oporu ve správním spise. Tento úkon byl pořízen správním orgánem, aniž by účastník řízení, či jeho zástupce, o něm byl vyrozuměn. Jedná se o vadu, k níž přihlédl krajský soud z moci úřední, i když nebyla v žalobě vytýkána. Proto se lze ztotožnit i se závěrem krajského soudu, že není zřejmé ani z úředního záznamu ani ze tří pořízených fotografií, z jakého místa byly pořízeny a zda bylo SSZ z pozice obou policistů vidět. S ohledem na výše uvedené účastník řízení navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu bylo Policií České republiky vyhotoveno oznámení přestupku, č.j. KRPP-7583/PŘ-2011-030506, v němž je uvedeno, že dne 2. 2. 2011 v 19:51 hod bylo hlídkou Policie České republiky v Plzni na ulici Přemyslova zastaveno osobní motorové vozidlo tovární značky VW Polo, RZ X, které řídil účastník řízení. Důvodem bylo, že účastník řízení nerespektoval na křižovatce ulic Přemyslova a Kotkova červený signál „Stůj!“ na SSZ. V oznámení přestupku je v kolonce „Vysvětlení a podpis občana, který je podezřelý z přestupku“ uvedeno, že účastník řízení s přestupkem nesouhlasí a že v momentě, kdy křižovatkou projel, byl na SSZ žlutý signál „Pozor!“, což stvrdil svým podpisem. V oznámení přestupku bylo dále uvedeno, že ve vozidle jela jako spolujezdkyně M. M. Shodné skutečnosti jako v oznámení přestupku jsou uvedeny v úředním záznamu pořizovaném Policií České republiky, Městské ředitelství policie Plzeň, Územní odbor vnější služby, Dopravní inspektorát ze dne 2. 2. 2011. Do protokolu o ústním jednání ze dne 5. 5. 2011 účastník řízení uvedl, že přijížděl ke křižovatce a na SSZ svítil zelený signál „Volno“. Když byl cca 3 m před křižovatkou, naskočil žlutý signál „Pozor!“. V tom okamžiku již nebrzdil a křižovatkou projel. Za křižovatkou ho zastavila policejní hlídka a bylo mu sděleno, že na SSZ v době, kdy projel křižovatkou, byl červený signál „Stůj!“. Svědkyně M. M. do protokolu o ústním jednání konaném téhož dne uvedla, že když přijížděli ke křižovatce, byl na SSZ zelený signál „Volno“. Pak ve vzdálenosti cca 1 až 1,5 m před SSZ došlo ke změně signálu na žlutý „Pozor!“. U ústního jednání dne 1. 6. 2011 byli jako svědci vyslechnuti nstržm. L. J. a pprap. D. T., kteří byli členy zasahující policejní hlídky. Oba shodně vypověděli, že v době, kdy se na SSZ rozsvítil červený signál „Stůj!“, bylo vozidlo účastníka řízení několik metrů před příčnou čarou souvislou a účastník řízení tento signál nerespektoval a projel křižovatkou.

V přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v trestním právu, zejména zásada presumpce nevinny, zásada *in dubio pro reo*, zásada postihu za zaviněné jednání (nikoli jen za způsobení škodlivého následku). Z toho vyplývá, že pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, je pravděpodobná, nebo dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Není-li mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (zásada *in dubio pro reo*). Jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní.“

Také Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 6. 2011 sp. zn. I. ÚS 864/11, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, uvedl, že „Princip presumpce nevinny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce nevinny plyne pravidlo *in dubio pro reo*, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz náleží sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz náleží sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" (viz náleží sp. zn. IV. ÚS 260/05). Podle názoru Ústavního soudu

pokračování

musí obecný soud dodržet vysoký standard i pokud jde o hodnocení vypovědací schopnosti a hodnověrnosti důkazu samotného. Jde-li o hodnocení důkazů, procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o úvahu absolutní, nevázanou na zkušenostmi prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností. Důkaz musí být odrazem skutečných událostí a situací, což má garantovat, aby byl jednotlivec uznán vinným na podkladě objektivních a skutečnosti odpovídajících zjištění, protože pouze ona jsou způsobilá ospravedlnit krajní opatření spočívající zbavení jednotlivce jeho osobní svobody. Právě z tohoto důvodu Ústavní soud sformuloval určité principy vážící se ke provádění a hodnocení důkazů, např. princip opomenutého důkazu, princip možnosti verifikace důkazů směřujících proti obžalovanému či zásadu zákazu deformace důkazů, v němž jde o zákaz vyvozování z důkazu takových skutkových zjištění, která při racionálním zhodnocení nevyplynou z provedeného důkazu, a lze dodat, že nejsou podporována ani obecnou zkušeností [nález sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. 1. 2009 (N 7/52 SbNU 73)].“

Podle ust. § 3 správního řádu postupuje správní orgán, nevyplývá – li ze zákona něco jiného, tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Závěr, že účastník řízení spáchal přestupek podle ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o přestupcích tím, že nezastavil vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu [§ 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu], lze učinit jen tehdy, pokud je provedenými důkazy mimo jakoukoliv pochybnost prokázáno, že účastník řízení nezastavil vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu. Takový jednoznačný závěr však nelze učinit za situace, kdy existují protichůdné svědecké výpovědi, které jsou jedinými důkazy, a neexistují žádné objektivní skutečnosti, které by zpochybňovaly jejich věrohodnost. Stěžovatel sice v kasační stížnosti tvrdil, že *a priori* nehodnotil jako nevěrohodnou ani svědeckou výpověď policistů, ani svědkyně M. M. a účastníka řízení, ale přitom současně vzápětí tvrdí, že nevěrohodnost svědecké výpovědi M. M. „byla založena nejen vztahem k účastníkovi řízení, ale především pro rozpor s výpověďmi policistů, které byly hodnoceny jako věrohodné a jejich věrohodnost nebyla nikdy zpochybněna.“ Bez jakéhokoliv racionálního důvodu tak stěžovatel přikládá svědecké výpovědi policistů větší váhu než svědecké výpovědi M. M. Závěr stěžovatele, že účastník řízení spáchal přestupek, proto nemá oporu ve spisech a krajský soud nepochybil, když jej neakceptoval. I po provedeném dokazování tedy zůstalo sporné, zda účastník řízení nerespektoval červený signál „Stůj!“ na SSZ a projel křižovatkou nebo projížděl křižovatkou, kdy byl na SSZ ještě žlutý signál „Pozor!“. S ohledem na zjištěný skutkový stav tak nebylo účastníku řízení prokázáno spáchání skutku, o němž se vede řízení.

Odkaz stěžovatele na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 - 47, je nepřipadný, protože se jednalo o skutkově odlišný případ, kdy proti nezpochybněné a zcela souladné svědecké výpovědi dvou policistů stála nevěrohodná výpověď obviněné z přestupku a dvou svědků (spolujezdců), kterými byli její rodiče.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V tomto řízení měl plný úspěch účastník řízení, a proto má právo na náhradu nákladů, které mu vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokáta za jeden úkon právní služby ve výši 2.100 Kč (vyjádření ke kasační

stížnosti) podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a náhrady hotových výdajů 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Jelikož advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, která činí 21% z částky 2.400 Kč, tj. 504 Kč. Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů advokáta tak činí 2.904 Kč. Požadovanou odměnu za převzetí a přípravu věci advokátem účastníka řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť zastupoval účastníka řízení již v řízení o žalobě u krajského soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu